

உட்கார்ந்து அடுத்தவர்களின் மலே துங்கிவிழுவதும், அலைபேசியில் மழைக்குவதுமாக இருந்தார்கள். பரோந்தில் ஒரு பழைய பாடல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நடத்துநர் பின் படியில் நின்றுகொண்டு ஒரு காலபரோந்திற்குள் மறறொரு காலபடியிலும் வதைதுகொண்டு பரோந்தில் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்த பாடலுக்கு விரல்களால் பரோந்தின் மறே கரையில் தட்டியபடி நின்றுகொண்டிருந்தார். நடத்துநர் காக்கிசீ ருடன அணிந்திருந்தார். காதில் சொருகியிருந்த ஒரு பனோ. தோளில் நீண்டது தடுங்கிக் கிடந்தது ஒரு சில்லறைப் பை. பரோந்து ஒரு குலுங்கு குலுங்கி, திசை கிழிய சன்றுகொண்டிருந்தது. தனியார் பரோந்து அது. பரோந்துக்குள் வளிச்சம் பகல் போல் பாய் விரிந்திருந்தது.

சுப்ரியா, ஓரே இடத்தில் நின்றபடி, சில்வர் கம்பியை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு சன்னல் வழியே பரோந்துக்குள் பின்னால் ஓடும் மரம், செடி, கொடிகளபை பார்ப்பதும், பயணிகளின் அலைபேசியைக் கவனிப்பதுமாக நின்றாள். அடுத்த பரோந்து நிறுத்தத்தில் அவள் உட்காருவதற்கு ஓர் இடம் கிடைத்திருந்தது. பின் இறுக்கையிலிருந்து நான் காவது இறுக்கையாக அவ் விருக்கை இறுந்தது. அவள் தன் மடியில் பையை வதைதுகொண்டு இறுக்கையின் நுனியில் உட்கார்ந்திருந்தாள். பை நடுஞ்சோடும் அணைந்திருந்தது. அவள் சன்னல் வழியே தான் இறங்க வணேடிய இடம் வந்துவிட்டதா, இறங்கிய வணேடிய இடத்தில் நடத்துநர் விசில் கொடும்பாரா..., எனப் பார்ப்பதுமாக இருந்தாள்.

அவளுக்கு அருகில் ஒரு தாய், மடிகுழந்தையுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் குழந்தையுடன் பாதித்தகத்தில் இருந்தாள். சுப்ரியா மெல்ல எழுந்தாள். முன்பகுதியை எட்டிப் பார்த்தாள். அவளுக்குத் தெரிந்த, உறவினர் யாரனும் பரோந்திற்குள் இறுக்கிறார்கள் எனத் தெரினாள். அவளுக்கு ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது.

நடத்துநர் சத்தமிட்டார் 'பாப்பா, உட்காரு. இன்னும் ரண்டு ஸ்டாப் இறுக்கு...'

எழுந்து நின்றிருந்தவள் சட்டென உட்கார்ந்தாள். நடத்துநரைப் பார்த்தாள். நடத்துநருக்கு அவளது மாமா வயதிற்குக் கூட. அவர், வாய் விசிலோடும் அவளைப் பார்த்து சிரிப்பதும், மாட்டு வண்டிக் கு விசில் கொடுத்து பரோந்தை வழி நடத்துவதுமாக இருந்தார். பரோந்து ஒரு நிறுத்தத்தில் நின்றது. பரோந்தில் நின்றிருந்த இரண்டு பரே பரோந்திலிருந்து இறங்க, ஓர்வர ஏறியிருந்தார். நடத்துநர் விசில் கொடுத்துத்தும், பரோந்து ஒரு குலுங்கிக் குலுங்கி அவ் விடத்திலிருந்து கிளம்பியது.

நடத்துநர் பின் படியிலிருந்து முன்படிக் கு வந்தார். ஒரு பாடல் மூடிந்து மறுபாடல் வந்தது. அவளுக்குப் பிடித்தமானப் பாடலாக அது இருந்தது. 'பழைய சோறு பச்சை மிளகாய்...' என்பொழுது துலகைக் காட்சியில் அப்பாடல் ஒலிபரப்பானாலும் தன் இறுக்கையையும் இடும்பிறகுக் கொடுத்துக் கண்கொத்திப் பாம்பெனப் பாரக்கக் கட்டியவள் அவள். நயன் தாராவின் கண்கள் கிறங்குவதைப் போல கிறங்குவாள். தலையைச் சிலுப்பி ஆட்வாள். அன்றைய தினம் அப்பாடலை ரசிக் கூடும் படியான சமூகம் அவளுக்கு வாய் து திருக்கவில்லை.

அவள் இறங்க வணேடிய நிறுத்தம் வந்திருந்தது. நடத்துநர் 'ஆம், நிற்கட்டும்' என்றதும் பரோந்து சக்கரங்களதை தயே ததுகொண்டு நின்றது. நடத்துநர், பின் பக்கமாகத் திரும்பி 'பாப்பா, நீ இறங்க வணேடிய எடம்....' என்றதும் அவள் பையை எடுத்துக்கொண்டு பின் படிக் கு ஓடி துவிக் குத்திது இறங்குவதற்கு முன்பாக

வெட்டவெளியைப் பார்த்தாள்.

பரோந்து நிழற்குடகைக்கு வெளியே யாரோ ஒருவர் நிற்பது தெரிந்தது. அவளது அப்பாவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்...? படியிலிருந்து வகைமாகக் குதித்தவள், அவ்வாறுவத்திற்கு அருகில் சனென்று பார்த்தாள். ஏமாற்றம் அவளது முகத்தில் 'சப்...' பனை அறந்தது.

'அ...ப்...' பிற்பகுதியைத் தொண்டகைக்குள் மெல்ல விழுங்கிக்கொண்டாள்.

அந்தி நன்கு இருட்டியிருந்தது.

அப்பா எப்பொழுது அவளை அழகைக் வந்தாலும் அவர் பரோந்தின் படி வரகைக்கும் வரவே செய்வார். கீழே நின்றபடி அவரது கை அவளை நோக்கி நீளும். ஒரு கை அவளைத் தாங்கவும் மற்றொரு கை அவளது பையைத் தாங்கவும் செய்யும். ஆனால் இன்று...?

பரோந்தின் வெளிச்சம் சன்னல் வழியே பாய் விரித்திருந்தது. அவ்வெளிச்சத்தில் நின்றபடி அப்பாவைத் தேடினாள். அப்பா இல்லாத பரோந்து நிறுத்தத்தை நின்கைக்கையில் அவளது கண்கள் இருண்டு வந்தன. கண்களைத் தயேத்துக்கொண்டு விழித்துப்பார்க்கையில் அவளை ஏற்றி வந்திருந்த பரோந்து மொத்த வெளிச்சத்தையும் துடத்தது அள்ளிக்கொண்டு அவ்விடத்தவிட்டுச் சனென்றிருந்தது.

அவளது கண்கள் தபிரத்தில் புள்ளியாகத் தெரிந்த பரோந்தையும், அப்பா வந்திருக்க வேண்டித் திசையையும் பார்ப்பதாக இருந்தாள். இரு திசைகளும் ஏமாற்றத்தின் வெறும்மையையே முகத்தில் பிசிபிரந்தது. அவள்தன் பையை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு பரோந்து நிறுத்த நிழற்குடகைக்குள் ஓடாங்கினாள். அவளாக்காள் துடித்த இதயம் காதிர்காள் எதிரொலித்தது.

அப்பா, ஏன் இன்றகைக்கு வரவில்லை, ஏழு மணி பரோந்துக்கு வந்துவிடுவதாகச் சொல்லியிருந்தாரே, எப்பொழுதும் பரோந்து வருவதற்கு முன்பே, சகைக்கிளாடன் நிற்கும் அப்பா, இன்றகைக்கு ஏன்...? அவளாக்கா அழுகையினிடே நடுக்கம் வந்திருந்தது.

இதுநாள் வரகைக்கும் அப்பா அவளை அழகைக் வராமல் இருந்ததில்லை. இன்றகைக்கும் எப்படியேனும் வரவே செய்வார். அப்பா வர வேண்டிய திசையைப் பார்த்து நின்றாக்கொண்டிருந்தாள். அவளாக்கா வியர்த்துக்கொட்டியது. கால்கள் தடதடத்தன.

தபிரத்தில் ஒரு சகைக்கிள் வருவதைப்போலிருந்தது. ஆம், சகைக்கிள்தான்! அப்பாவாக இருக்காமோ. இருக்கலாம்...அவளது கண்கள் சகைக்கிளின் மீது குவிந்தன. சகைக்கிள்தார் சாலையில் ஏறி பரோந்து சனென்ற திசையில் திரும்பியது. அவளாக்கா 'இச' என இருந்தது.

வறோ யாரனும் தெரிந்தவர்கள் வருவார்களா....? ஒரு மோட்டார் சகைக்கிள் அவளகைக் கடந்து சனென்றது. அவ்வெளிச்சத்தில் எதிர்புறம் நின்றாக்கொண்டிருந்த நபரைப் பார்த்தாள். அவர் நீண்டதாடியுடன், வாயில் நெருப்பிலாத பீடியை வைத்துக்கொண்டு நின்றாக்கொண்டிருந்தார். அவரது முகத்தை ஆழ்ந்து பார்க்க முடிந்திருக்கவில்லை.

யாரோ...? இதற்கு முன் எங்களும் பார்த்திராத நபராக அவர் இருந்தார். அவ்வூர்வம் அவளைப் பயமிட்டுவதாக இருந்தது.

‘ அப்பா, சூப்ரியா பசேறனைக் கப்பா...’

‘ சொல்லடி கண்ணு...’

‘ வீட்டுக்கு வாறனைக் கப்பா...’

‘ எப்பிடி வருவே...? அங்கயே இரு. நாளகைக்கு வந்து உன்ன நான் அழைச்சிக்கிட்டு வாறனை...’

‘ அப்பா, ஊர்க்குள் வருகிற பஸ்ல, சித்தி என்னை ஏற்றி விடுறாங்களாம். நீங்க ஏழு மணிக் கு பஸ் ஸ்டாப்புக்கு வந்திருக்கப்பா...’

‘ ஒத்தயாளாவா...?’

‘ அப்பா, நான் என்ன இன்னும் சின்னப்பிள்ளையா, சிக்ஸ்த் முடிச்சி சவென்த் போகப்பறேனக் கப்பா. ஸ்கூலுக்கு நான் தனியாதானே போயிட்டு வாறனை....’

‘ இருந்தாலும்....’

‘ பஸ்லதானேக் கப்பா, வாறனை....’

‘ சரி, பத்திரமா பஸ் ஏற்றிவிடச் சொல்லி வந்திரு. நான் ஸ்டாப்பில நிற்கனே...’

அதை நினகைக்கையில், வருகை தந்திராத அப்பா மீது கோபமும் விரக்தியும் வந்தது.

எவ்வளவு நேரம்தான், ஓரே இடத்தில் நிற்குகொண்டிருப்பதாம்...? நடந்தே வீட்டுக்குச் சின்னவிடலாமா என யோசித்தாள் அவள். அவளது கால்கள் முன்னே இழுக்க, அவளது உடல் பின்னே இழுத்தது. மெல்லத் திரும்பி எதிரில் நிற்குகொண்டிருந்த உருவத்தைப் பார்த்தாள். அவ்வூர்வம் அந்த இரவில் அவளைப் பார்ப்பதைப் போலிருந்தது.

அவன் என்னை நோக்கி வந்துவிடுவானோ...? வந்தால்..., நான் ஓடுவதா, அழுவதா...? மனதிற்குள் என்னவோ பிசுவைதைப் போலிருந்தது.

தனியாக நிற்குகொண்டிருந்த அவளை நோக்கி ஒரு நாய்க்குட்டி வந்தது. மெல்ல குரதைத் துகொண்டு அவளை உரசி, அவளது காலகை ஒரு முறை நுகர்ந்து பார்த்துவிட்டு சாலையில் தனியே ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்நாய்க்குட்டியைப் பார்க்க அவளுக்கு ஏக்கமாக இருந்தது. இந்தக் குட்டிக் குத்தான் என்னவொரு தரையம்...? இரவில், பயமில்லாமல், தனியாக....!

அந்நாய்க்குட்டி ஓடி மறந்த சற்று நேரத்தில் ஒரு சிறுவன் சாலையில் குறுக்கிட்டான். அவன் மலே சட்டையில்லாமல், வாய்க்கு வந்ததைப் பசிக் கொண்டுப் பரேந்து வந்த திசையில் நடையும் ஓட்டமுமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

கொஞ்சம் திரும்புதான். முந்திரி கடந்தாகி விட்டது. அடுத்து தலைக்காடு. அதைத் தாண்டினால் வீட்டை நெருங்கியது மாதிரிதான்... முன்னே விடவும் வகைமாக நடந்தான்.

அவள் எடுத்துவகைக்கும் ஒவ்வொரு காலடியின் அரவம், அவளாக்கும் துடித்த இதயம், இத்துடன் கட்டவே ஒரு காலடி அரவம் பின் தொடர்வதைப் போலிருந்தது. நடையின் வகைத்தசை சற்று கறுத்தது, காதினை மல்லபின்பக்கமாகத் திரும்பி, அரவத்தைக் கவனித்தான். ஓர் ஆணின் ஆளரவமாக இருந்தது.

அவளாக்கு 'திக..' என இருந்தது.

பேருந்து நிழற்குடையில் என்னதொறுதொறுவென்பார்த்த, தாடிவதை, பீடிகுடித்த அந்த உருவமாகத்தான் இருக்கமுடோ...? அவளாக்கும் யாரோ உதைப்பதைப் போலிருந்தது. அவன்தான், அவன்தோன்...!. நடந்தவள் மலேமும் வகைமாக நடந்தான். அவளது வகைத்திற்குப் பின்தொடர்ந்த நடையின் வகைம் மலேமும் கட்டியிருந்தது.

அவளாக்கூசீசு, மடிசு...வாங்கியது. தொண்டகைக்கும் என்னவோவொன்று விக்கியது. கண்க்காலுக்கும், கண்டகைக்காலுக்கும் இடையில் 'விண்ண...விண்ண...' எனத் தெறித்தது. உடம்பு வியர்த்துக்கொட்டியது.

இந்த இருட்டிற்குள் கண்ணதைத் திறந்துகொண்டு நடப்பதும், மட்டிக்கொண்டு நடப்பதும் ஒன்றுதான். கண்களை இறக்க மட்டிக்கொண்டு நடந்தால் பயம் சற்று தணிவதைப் போலிருந்தது. கண்களை இறக்க மட்டிபாதையின் போக்கை மனதிற்குள் உள்வாங்கி, நடக்கத் தொடங்கினான். அவளைப்பின்னால் துரத்தி வந்திருந்த நடையின் மலேமும் நெருங்கியிருந்தது. இதற்கு மலேமும் என்னால் ஓடமுடியுமா, ஓட்கால்கள் இருந்தாலும் உடம்பில் பலம் இருந்திருக்கவில்லை.

என்னசெய்வதாம், இருக்காததொன்றும் இறக்கப்பொத்திக்கொண்டு உரக்கக் கத்தவண்டும் போலிருந்தது. கத்துவதால் என்னவந்துவிடப்போகிறது...? யார் ஓடி வந்து உதைப்போகிறார்கள், எனநினைத்தவள், அவளது பகைக்கும் ஜியோமண்டரி பாகஸ் இருந்தது. அதற்குள் இருக்கண்களையெல்லாம் கவராயம் இருப்பது நினைவிற்கு வந்தது. பாகஸை வகைமாக எடுத்து, திறந்து அதிலிருந்து கவராயத்தை எடுத்துக் கத்துவதற்கு இலகுவாக வதைத்துக்கொண்டு நடையின் வகைத்தசை மலேமும் கட்டினான்.

அவளாக்கு முன்னே விடவும் பயம் கட்டியிருந்தது. நடையை அதற்கு மலே விரைந்து எடுத்து வகைக்க முடியவில்லை. உந்தி எடுக்கும் காலதரையில் வகைக்க முடியவில்லை. வதைத்தகால எடுக்க முடியவில்லை. வலியால் கண்டகைக்கால்கடத்தது.

அவளைப்பின்தொடர்ந்து வந்திருந்த காலடி அவளை நெருங்கியிருந்தது. அவளால் இனி ஓடவோ, நின்று, தன்மீது படரவிருக்கும் உருவத்தின் மீது எதிர்த்தாக்குதல் பூரியவோ அவளிடம் சக்தி இருந்திருக்கவில்லை. தன்கையிலிருந்துப் பையை பூதாக்கும் விட்டெறிந்து, இருக்கையெல்லாம் காதிருக்கக் கொடுத்து, தரையில் மண்டியிட்டு தொண்டகைக்கும் சிக்கிய விம்மலகைக் குடந்தொத்து கத்தலாமென வாயதைத் திறந்தான்.

